

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **I. M.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR, zast. Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem Třída Míru 92, 530 02 Pardubice, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2012, č. j. CPR-9960-2/ČJ-2012-9CPR-V234,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žalované s e n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27.12.2012 doručenou dne 28.12.2012 Krajskému soudu v Hradci Králové a následně usnesením ze dne 4.1.2013, č. j. 32 Az 29/2012-16 postoupenou Krajskému soudu v Brně, se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4.12.2012, č. j. CPR-9960-2/ČJ-2012-9CPR-V234, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 23.7.2012, č. j. KRPJ-59880-33/ČJ-2012-160027-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23.7.2012, č. j. KRPJ-59880-33/ČJ-2012-160027-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

Žalobce namítá, že žalobou napadené rozhodnutí se náležitě nevypořádalo s odvolacími důvody. K tvrzení žalované, že prvoinstanční orgán náležitě zjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že rozhodnutí nepostrádá náležitosti podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu včetně vypořádání se s námitkami žalobce na str. 4 -6 rozhodnutí, žalobce namítá, že citované stránky rozhodnutí obsahují pouze chronologický popis úkonů správního řízení, ale žádná část rozhodnutí neobsahuje odůvodnění s označením určitého konkrétního jednání žalobce, které by naplňovalo některé z ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, úvahu o tom, kterými z podkladů se správní orgán prvního stupně řídil při hodnocení důkazů, ani informaci o tom, jak se správní orgán vypořádal s námitkami žalobce. Tvrdí-li žalovaná, že důvodem pro správní vyhoštění je skutečnost, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání nejméně od února 2012 do 28.5.2012 v objektu Chotěbořského pivovaru při provádění dokončovacích prací, žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žádný takový závěr neobsahuje, a není patrné, na základě čeho k tomuto závěru dospěla žalovaná. Žalobce v této souvislosti namítá rovněž nepřipustnou manipulaci s podklady pro rozhodnutí, když žalovaná z dokazování vyloučila dva protokoly (neoznačené srozumitelným způsobem), aniž by konkretizovala, v čem má spočívat jejich pořízení v rozporu se správním řádem. Takový postup žalobce považuje za hrubě rozporný s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na další zdůvodnění žalované, že porušení povinnosti žalobce bylo prokázáno i bez těchto protokolů, má žalobce za to, že jeden z těchto protokolů se žalované „nehodí“ k jeho procesnímu postoji, který nekriticky a v rozporu s právem hájí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalobce dále namítá, že v předchozím řízení nebyla náležitě posouzena jeho obrana podložená návrhy důkazů, že pokud se jedná o jeho práci v objektu Ch. pivovaru, jednalo se o jeho osobní účast na plnění závazků veřejné obchodní společnosti T. CZ, v.o.s., jako společníka a statutárního orgánu společnosti, které společnost převzala na základě smlouvy o dílo se společností Stavební společnost L.M. s.r.o., tj. jednalo se o realizaci jeho podnikatelské činnosti formou účasti v tzv. osobní společnosti, k čemuž nebylo třeba pracovní povolení.

Pokud správní orgán prvního stupně i žalovaná argumentovali ustanovením § 178b zákona o pobytu cizinců, žalobce má za to, že se jedná o převzaté ustanovení ze zákona o zaměstnanosti, které nepřipustně zasahuje do práv cizinců – společníků obchodních společností podle obchodního zákoníku. Ačkoli žalobce v odvolání namítal, že v daném případě byla uplatňována zpětná účinnost tohoto omezení na již dříve vydané povolení s účelem pobytu účast v právnické osobě, žalovaná neshledala žádné pochybení, a to aniž by toto své právní stanovisko náležitě zdůvodnila. Podle názoru žalobce je aplikace takto dodatečně změněných podmínek nepřipustná.

Pokud žalovaná odmítla argumentaci žalobce, že řízení o správním vyhoštění mělo být přerušeno do doby vyřešení předběžné otázky (zda se jednalo o činnost, k níž bylo třeba pracovní povolení či nikoliv) Oblastním inspektorátem práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu v rámci řízení o přestupku, žalobce namítá, že přestože se v řízení o správním vyhoštění neprojednává přestupek, otázka, zda v daném případě měl žalobce mít pracovní povolení či

nikoliv, je pro obě řízení stejná. Podle názoru žalobce by proto měla být vyloučena situace, kdy podle rozhodnutí o správním vyhoštění by žalobce měl mít povolení k zaměstnání, zatímco podle rozhodnutí inspekce práce nikoliv. Žalobce nadto namítá, že k řešení této otázky je věcně kompetentní právě orgán inspekce práce.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 1.2.2013 navrhuje soudu, aby žaloba byla s odkazem na ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jako opožděná odmítnuta, a to vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci doručeno dne 14.12.2012 a žaloba byla podána dne 27.12.2012.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce uvádí, že na žalobě trvá, protože je přesvědčen, že žaloba byla podána ve lhůtě.

Při soudním jednání zást. žalobce uvedl, že je žalobce v současné době na Ukrajině, pravděpodobně odcestoval poté, co rozhodnutí nabylo právní moci a od té doby do současnosti nemá s ním žádný kontakt a informace o něm. Pokud se týká řízení na úrovni oblastního inspektorátu práce, po proběhlém odvolacím řízení byla podána žaloba proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce Oprava a ve věci dosud nebylo rozhodnuto soudem. V přednesu především zdůraznil nesouhlas s posouzením, co je v této konkrétní věci výkon nelegální práce a zda vůbec šlo o takový výkon práce žalobcem, který měl povolení účasti v právnické osobě – veřejné obchodní společnosti pro výkon manažera. Jako člen veřejné obchodní společnosti je společník, který má vůči ní práva i povinnosti, včetně odpovědnosti za řádný chod této společnosti, a proto výkon manažera podle jeho názoru v sobě zahrnuje nejen samotnou práci manažera, ale i další práci, která je nutná pro řádný chod společnosti. Právní úprava trpí nedostatkem, pokud od sebe odděluje tyto dvě činnosti společníka veřejné obchodní společnosti. Namítal, že ust. § 178b zákona o pobytu cizinců nabylo účinnosti od 1.1.2012, přičemž účel pobytu - účast v právnické osobě byla změnou účelu pobytu s podanou žádostí dne 3.2.2011 a pobyt byl žalobci za tímto účelem povolen od 25.3.2011.

Před meritorním projednáním žaloby se soud zabýval mezi stranami spornou otázkou včasnosti podání žaloby. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V dané věci se jednalo o žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění, šlo tedy právě o případ, kdy zvláštní zákon (zákon o pobytu cizinců) stanoví lhůtu jinou. Podle ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Podle ust. § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí žalované bylo doručeno právnímu zástupci žalobce Mgr. Josefovi Smutnému dne 14.12.2012 v 16:19:05 hod. Vzhledem k tomu, že poslední den desetidenní lhůty k podání žaloby připadl na 24.12.2012, tedy na státní svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší následující pracovní den, tj. 27.12.2012. Ze soudního spisu je zřejmé,

že žaloba byla právním zástupcem podána k poštovní přepravě, byť byla adresována místně nepřislušnému soudu, právě tento poslední den lhůty (27.12.2012), tj. byla podána včas.

Žaloba tedy byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neobsahuje žádné hodnocení důkazů, nevypořádává se s námitkami žalobce a nekonkretizuje, jaký skutkový stav správní orgán považoval za prokázaný (jakého konkrétního jednání ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců se s poukazem na které konkrétní podklady žalobce dopustil), soud připouští, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je samo o sobě v těchto ohledech poměrně kusé. Soud se ztotožňuje s argumentací žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje pouhý výčet podkladů pro rozhodnutí, nikoli však jakékoli jejich hodnocení, a není z něj rovněž zcela zřejmé, za které konkrétní jednání bylo žalobci správní vyhoštění uloženo). V této souvislosti však soud uvádí, že odvolací správní orgán je oprávněn v odvolacím řízení v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo jiné toto rozhodnutí doplňovat o další důvody, případně jej změnit, a to jak co do odůvodnění, tak co do výroku. Řízení u správního orgánu prvního stupně a řízení o odvolání, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, potom tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80, všechny rozhodnutí dostupné na www.nssoud.cz).

Ačkoli by tedy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z hlediska dostatečnosti odůvodnění samo o sobě neobstálo, je nutné konstatovat, že jak důvod správního vyhoštění včetně odkazů na konkrétní podklady pro rozhodnutí, tak vypořádání se s argumentací žalobce, jsou zcela dostatečně obsaženy v rozhodnutí odvolacího orgánu, což soud považuje s ohledem na shora uvedenou jednotu správního řízení za zcela dostačující. Z rozhodnutí žalované je zřejmé, která konkrétní skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla v daném případě naplněna (správní vyhoštění bylo žalobci uloženo z důvodu, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto podmínkou výkonu zaměstnání) a rovněž je zde specifikováno konkrétní jednání s odkazem na konkrétní podklady, kterým měla být tato skutková podstata naplněna (žalovaná uvedla, že výpovědi žalobce, sdělením Úřadu práce Havlíčkův Brod, fotodokumentací žalobce pořízené v objektu Chotěbořského pivovaru v obci Chotěboř bylo prokázáno, že žalobce prováděl dokončovací

práce a že přitom neměl místně příslušným úřadem práce vydané platné povolení k zaměstnání, tj. že vykonával práci bez povolení k zaměstnání). Pokud žalobce namítá, že není zřejmé, na základě čeho dospěla žalovaná k závěru, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání nejméně od února 2012 do 28.5.2012, tato skutečnost prokazatelně vyplývá z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 30.5.2012, na který žalovaná v napadeném rozhodnutí odkázala. Podle tohoto protokolu žalobce před správním orgánem prvního stupně výslovně uvedl, že na uvedeném místě v kalendářním roce 2012 pracoval od února 2012 do současné doby (viz č. 1. 43 správního spisu). Z vyjádření žalobce v průběhu správního i soudního řízení ostatně nevyplývá, že by žalobce jakkoli zpochybňoval skutková zjištění spočívající v tom, že v areálu Ch. areálu vykonával v předmětnou dobu popisovanou činnost a že v té době neměl vystaveno povolení k zaměstnání. Žalobce po celou dobu řízení toliko zpochybňoval právní kvalifikaci tohoto jednání jako jednání naplňující skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

Soud se ztotožnil s argumentací žalobce, že z rozhodnutí žalované nevyplývá, z jakého důvodu žalovaná vyloučila z dokazování protokol o výsledku svědka č. KRPJ-59880-15/ČJ-2012-160027-SV a protokol o výsledku svědka č. j. KRPJ-59880-2/ČJ-2012-160027-SV. Žalovaná sice v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že tyto protokoly byly z dokazování vyloučeny, neboť nebyly pořízeny zcela v souladu se správním řádem, nijak však nekonkretizuje, v čem měl tento rozpor se správním řádem spočívat. Rozhodnutí není v této části zcela přezkoumatelné, tato vada nicméně nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, a to z důvodu (jak bylo uvedeno výše), že o skutkových zjištěních mezi žalobcem a žalovanou nebylo sporu.

Co se týče žalobní námitky, že žalovaná se náležitě nevypořádala s argumentací žalobce, že jeho práci v pivovaru bylo nutné kvalifikovat jako realizaci jeho podnikatelské činnosti formou účasti v tzv. osobní společnosti, a že z tohoto důvodu k této činnosti nebylo třeba pracovní povolení, soud této námitce nepřisvědčil, a naopak konstatuje, že žalovaná se s touto argumentací žalobce dostatečným způsobem vypořádala. Podle názoru soudu žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí s odkazem na ust. § 178b zákona o pobytu cizinců správně uvedla, že jelikož v případě žalobce došlo k plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby, bylo jeho povinností mít pro toto plnění povolení k zaměstnání.

Podle ust. § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání (v poznámce pod čarou zákon odkazuje na zákon o zaměstnanosti), zelenou kartu nebo modrou kartu; za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Obdobnou úprava je obsažena i v zákoně o zaměstnanosti, podle jehož ust. § 89 cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Jak vyplývá z důvodové zprávy zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (sněmovní tisk č. 527/0), smyslem rozšíření definice zaměstnání o plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem

statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo, bylo zamezit předchozímu obcházení právní úpravy stanovící povinnost mít pro výkon práce povolení k zaměstnání vydané úřadem práce, a to zakládáním obchodních společností o velkém počtu společníků. Konkrétně je v důvodové zprávě konstatováno, že „ze zkušeností úřadů práce, správ sociálního zabezpečení, živnostenských úřadů a cizinecké policie vyplynulo, že v současné době činí v praxi problém účelové zakládání obchodních společností o velkém počtu společníků - cizích státních příslušníků, kteří se tímto postupem vyhýbají povinnosti získat pro zaměstnání na území ČR povolení a účelově tak obchází zákon o zaměstnanosti. Z těchto důvodů se navrhuje, aby povinnost získat povolení k zaměstnání se vztahovala i na cizí státní příslušníky, kteří jsou společníky obchodní společnosti, statutárními orgány nebo členy statutárních orgánů obchodní společnosti nebo členy družstva nebo členy statutárního nebo jiného orgánu družstva a zajišťují pro obchodní společnost nebo družstvo plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti nebo družstva.“

Soud má za nepochybné, že v daném případě žalobce v areálu Chotěbořského pivovaru v období od února 2012 do 28.5.2012 vykonával činnost spočívající v plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby (společnosti T. CZ, v.o.s.) zajišťovaných společníkem pro tuto obchodní společnost. Tuto jeho činnost je tedy nepochybně nutné považovat za zaměstnání ve smyslu ust. § 178b zákona o pobytu cizinců, resp. § 89 zákona o zaměstnanosti, k jehož výkonu žalobce jako cizinec potřebuje povolení k zaměstnání vydané místně příslušnou pobočkou úřadu práce. Soud se sice neztotožňuje se závěrem žalované, že žalobce svým jednáním naplnil znaky závislé práce ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákoníku práce (v případech plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti společníkem se podle názoru soudu jedná o činnost, která je vykonávána mimo pracovněprávní vztah a nemá znaky závislé práce podle ust. § 2 odst. 4 zákoníku práce), tato skutečnost nicméně nemění nic na tom, že bylo nutné, aby žalobce pro tuto činnost měl vystavené povolení k zaměstnání. Ustanovení § 178b zákona o pobytu cizinců, resp. § 89 zákona o zaměstnanosti totiž nestanoví povinnost mít pracovní povolení jen pro cizince vykonávající závislou práci, ale právě i pro cizince, kteří vedle svého postavení společníka, statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodní společnosti nebo vedle toho, že jsou členem družstva, členem statutárního orgánu družstva nebo jiného orgánu družstva, zároveň zajišťují pro obchodní společnost nebo družstvo plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti nebo družstva. Pokud žalobce namítá, že toto ustanovení nabylo účinnosti až dne 1.1.2012, a proto považuje za nepřipustné jej aplikovat i na povolení k dlouhodobému pobytu vydaná před jeho účinností, soud konstatuje, že právní režim pobytu žalobce na území České republiky nemá žádnou souvislost se změnou právní úpravy definující „zaměstnání“ pro účely nutnosti vystavení povolení k zaměstnání. Žalobce je na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu nepochybně oprávněn na území České republiky pobývat za účelem účasti v právnické osobě, tzn. je oprávněn vykonávat postavení společníka obchodní společnosti; pro zajišťování plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti (tzn. v daném případě pro výkon stavebních prací) je nicméně nutné, aby měl pro tuto činnost navíc vystaveno povolení k zaměstnání.

Soud nepřisvědčil námitce, že ust. § 178b zákona o pobytu cizinců nepřipustně zasahuje do práv cizinců. Smyslem zákonné úpravy zaměstnávání cizinců je prosazení restriktivního přístupu k zaměstnání cizinců, v důsledku čehož je cílem povolit zaměstnání cizinců toliko v oblastech, kde je nedostatek pracovních pozic obsaditelných občany České republiky, resp. EU. Pokud zákonodárce předmětnou zákonnou úpravou zaměstnávání cizinců zamýšlel zabránit cizincům v obcházení povinnosti získat pracovní povolení vytvářením

obchodních společností o velkém počtu účastníků, jednalo se o zcela legitimní prostředek, jak naplnit smysl výše zmíněné zákonné regulace zaměstnávání cizinců. Pokud žalobce namítá, že aplikací ust. § 178b zákona o pobytu cizinců by došlo k situaci, že společník veřejné obchodní společnosti na jedné straně odpovídá za veškeré závazky, na druhé straně je však při plnění závazků závislý na tom, zda obdrží povolení k zaměstnání, soud konstatuje, že povinnost mít vydané povolení k zaměstnání je jednou z podmínek nutných pro výkon podnikatelské činnosti cizinců (a to pouze pro případy, kdy cizinci – společníci zajišťují pro obchodní společnost plnění úkolů vyplývajících z předmětu jejich činnosti) a záleží pouze na konkrétním cizinci, zda projeví vůli za těchto podmínek podnikatelskou činnost na území České republiky provozovat, a to i s ohledem na odpovědnost za závazky vyplývající z té které formy obchodní společnosti.

Soud konečně neshledal důvodnou ani námitku, že k posouzení otázky, zda k činnosti žalobce bylo třeba pracovní povolení, jsou podle zákona č. 251/2005 Sb. kompetentní orgány inspekce práce v rámci vedeného správního řízení o přestupku, a že řízení o správním vyhoštění mělo být do doby vydání pravomocného rozhodnutí v tomto jiném správním řízení přerušeno. Soud se zcela ztotožňuje se žalovanou, že aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců není podmíněna existencí pravomocného výroku o vině v rámci rozhodnutí správního úřadu se zcela odlišnou kompetencí v přestupkovém řízení, a že orgány policie jsou oprávněny samy si učinit závěr o tom, zda byly v konkrétním případě naplněny podmínky uložení správního vyhoštění či nikoliv. I přesto, že jak v řízení o správním vyhoštění, tak v řízení o přestupku, je nutné vyřešit otázku charakteru vykonávané činnosti žalobcem, povaha a účel řízení o uložení správního vyhoštění a řízení o přestupku jsou rozdílné, a tato řízení jsou na sobě nezávislá.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. srpna 2014

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová

